

นลินลักษณ์ หอมหวล 2556: การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัด
ภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการ ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์
ประยุกต์) สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงุโรจน์, อ.ด. 63 หน้า

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัย
อยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมได้แก่ อายุ (แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ คือ อายุน้อย 10-30 ปี
อายุกลาง 31-50 ปี อายุมาก 51 ปีขึ้นไป) เพศ (แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง) การศึกษา (แบ่งเป็น
การศึกษาต่ำได้แก่ ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
การศึกษานานกลางได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. การศึกษาสูงได้แก่ ระดับอุดมศึกษา)
อาชีพ (แบ่งเป็นกลุ่มอาชีพรับราชการและกลุ่มอาชีพเอกชน) และเชื้อสาย (แบ่งเป็นเชื้อสายไทย
และเชื้อสายจีนสกเกี้ยน) รวมทั้งหมด 210 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้จากแบบสอบถาม
งานวิจัยนี้กำหนดค่านัยสำคัญไว้ที่ $p = 0.05$

ผลการศึกษาพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีอายุมาก
มีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย เพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนใน
ปริมาณมากกว่าเพศหญิง กลุ่มที่มีการศึกษาสูงมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณน้อยกว่า
กลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ กลุ่มอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มอาชีพรับราชการ
เชื้อสายจีนสกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าเชื้อสายไทย นอกจากนั้นผลการใช้สถิติ
ไคสแควร์ยังพิสูจน์ว่าทุกตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาพบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ
ที่ตั้งไว้ที่ 0.05 แสดงว่า อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย มีผลต่อการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน

ลายมือชื่อนิลิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก